

er saa daarligt stillede, at de paa Grund af Krigen ikke skulde kunne lægge et Omløbsspor ved denne Holdeplads. Krigen skal jo have Skyld for alt muligt mellem Himmel og Jord, og den har saamænd ogsaa Skyld for mange Ting, men at den ogsaa skulde være Skyld i, at man ikke er i Stand til at lægge et Omløbsspor ved Gødstrup Holdeplads, har jeg alligevel ondt ved at faa i mit Hoved. Jeg kan ikke se rettere, end at Statsbanerne er lovlig lidt selvhjulpne, naar de ikke kan præstere et saadant Stykke Arbejde. Jeg tror, det vilde være heldigt, om de havde noget mere Omløb, om jeg saa maa sige, og noget mere Interesse for Gennemførelsen af den Slags Arbejder. Jeg synes, at det er ganske meningsløst, at man ikke kan faa gennemført et saadant Arbejde, der vel er lille — saa meget desto lettere skulde det jo ogsaa kunne udføres —, men som har saa stor Betydning for Egnens Befolkning, at man dristigt kan sige, at de alene denne Sommer, derved at de ikke har kunnet faa Mergel til deres Jord, taber mere end de 16,500 Kr., som er bevilget paa Finansloven til hele dette Anlæg. Jeg nævner disse Ting vedrørende Statsbanerne, blandt andet ogsaa fordi jeg ved, at det ikke er det eneste Sted, hvor det er galt. Det er i Virkeligheden galt adskillige andre Steder. Nu ved jeg ikke, om Statsbanerne muligvis skulde have noget tilfælles med Statsskovvæsenet, men i hvert Fald forekommer det mig, at begge disse Væseners kunde tage nok saa praktisk paa Forholdene, som de undertiden gør.

Jeg vender saa — ganske kort — tilbage til det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (Vilhelm Rasmussen). Han var i sin — jeg tror nok, jeg kan sige — noget spøgefulde Tale ogsaa inde paa en Omtale af det danske Hedeselskabs Plantningsvirksomhed paa den jyske Hede. Jeg vil ikke just sige, at det var nogen uvenlig Omtale, det ærede Medlem gav denne Virksomhed, men der var dog ligesom nogen Mistænksomhed i den overfor det Arbejde, der finder Sted derovre. Det ærede Medlem udtalte, at der fra særdeles sagkyndig Side var fremsat en skarp Kritik over dette Arbejde, og dette Udtryk „særdeles sagkyndig“ brugte det ærede

Medlem gentagne Gange. Han nævnede ikke, hvem han mente dermed, men jeg tror ikke, jeg tager fejl, naar jeg formoder, at det ærede Medlem derved har tænkt paa den Kritik, der fremkom fra Professor Prytz, som er Lærer i Skovbrug ved Landbohøjskolen. Jeg maa maaske med den højtærede Formands Tilladelse, uden i øvrigt at komme dybt ind paa Spørgsmaalet, citere et Par Udtalelser, som jeg tror kan virke vejledende for det ærede Medlem. Professor Prytz siger, at han er enig med vedkommende, som har udtalt sig om dette Spørgsmaal, deri, at Hedeplantningerne er dødsdømte, idet de hærges af en Svamp, som efter vedkommendes Mening efterhaanden vil ødelægge dem. „Det er ogsaa min Mening“, siger Professor Prytz, „og jeg deler her Opfattelse med adskillige Forstmænd“. Nu maa jeg maaske have Lov til at anføre, hvad en anden sagkyndig Mand har sagt om disse Forhold. Jeg tænker her paa Overførster, Kammerherre Müller, som jeg tror af alle anses for den mest sagkyndige paa dette Omraade. Han har arbejdet med Hedeplantning i 45 Aar, ikke alene videnskabeligt, men ogsaa praktisk, idet han selv ejer en Hedeplantage. Jeg tvivler om, at nogen vil benægte, at han i Virkeligheden er vor største Autoritet paa dette Omraade. Han siger saaledes: „Og nu kommer jeg til min Hovedbetragtning: at der kan gro Granskov og rimeligvis ogsaa anden Naaleskov paa de jyske Heder, det kan ingen, der kender Plantagerne, nægte nu i 1915“. Og videre siger han: „Naar det er sagt, at Dalgas' stolte Værk er dødsdømt, beror denne Anskuelse paa utilstrækkeligt Kendskab til Skovkulturen paa Hederne eller paa Mangel paa Mod, Energi og Initiativ til at forstaa, at her er en stor Opgave, som kan og skal løses“. Der blev skrevet adskilligt mere om dette Spørgsmaal, men jeg skal ikke trætte mere med at citere, men henvise det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds til grundig at sætte sig ind netop i den Diskussion, som blev ført herom. Jeg er vis paa, at naar han vil gøre det, vil han i enhver Henseende føle sig beroliget. Jeg kunde fristes til at sige til det ærede Medlem, at han skulde aflægge os et Besøg ovre paa den jyske Hede. Det vilde være os en overordentlig stor Glæde at modtage Besøg af en saa sagkyndig, i alt Fald saa inter-